

ШАЛЬИВАШЪ.

I. год.

Богъ е оставио шалу, а ђаво лажъ.

Бр. 7.

Нар. нослов.

У Београду 28. Новембра 1850.

Излази покрай Државонародногъ Пратиоца преко неделъ по еданпутъ са образима. Тримесечна му в (безъ Пратиоца) цена за Предплатнике Будилника 7 гроша чарш. или 35 кр. Сребра.

СТАРАНЪ НЕМАЧКЕ ОБШТИНЕ ЗА СЕБЕ И ЗА СВОЕ ПОТОМСТВО.

У єдномъ немачкомъ селу радіо є Мацаръ ко-
вачкїй занатъ доста прилично и при томъ као
вешачъ послуживао є общтину за любовь у свима
онимъ случаима, кадъ бы кога одъ рођены общтина-
ра горе на високо подизали; и само кадъ су каквогъ
дошляка, скитницу и странску битангу вешали, узи-
мао є прописану таксу. Єдаредъ завади се онъ и
потуче се са своимъ комшиомъ Немцемъ, те га нека-
ко убиє. Тако дође редъ, да и нѣга обесе. На то
се скупе вармеђска господа и изиђу на место, да
суде убицы; и по краткой препирки осуде га на ве-
шала. Садъ се дигну сеоске старешине и цела не-
мачка общтина, те предстану вармеђскомъ суду, и
стану га свакояко за ковача Мацара молити и са
сузама преклиняти. Осимъ осталогъ у молби най-
после рекну и ово: „*Та за Бога смилуйте се мило-
стива Господо! и немойте намъ обесити нашегъ бра-
та Мацара. Ако є башъ нужно, да се Ваша высо-
ка речъ не порече, и по Вашой пресуди већъ мора
быти вешаня, ето Вы имате међу Вашимъ пандурима
два Србина, па бы могли єдногъ одъ нѣи у место
Мацара обесити. За име правде смилуйте се и по-
мыслите само, шта ќе быти одъ насъ, ако намъ на-
шегъ Мацара обесите? Ко ќе после насъ и нашу де-
цу вешати?*“ Ено ии исто тако на Шальивчевомъ 7.
прилогу людски наличены.

Л Е Л Е М У Ж Ъ .

(Свршетакъ.)

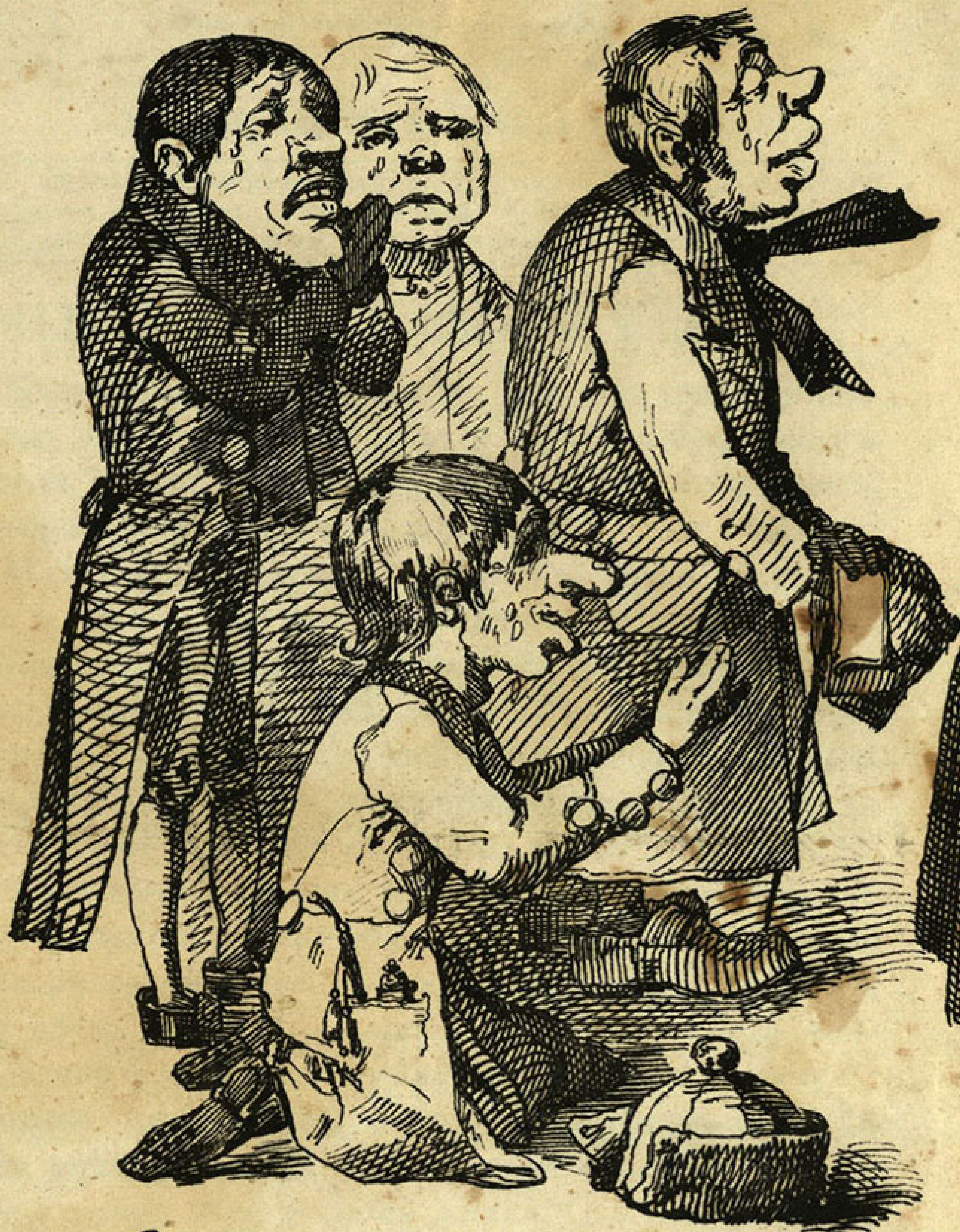
Прва комшиница чујући, како є нѣна другарица казала „Леле мужу“ и мыслећи, да є то за любовь моде, нектеде ни она быти манѣ помодна, па и ако є знала, да Лелемужъ нїє найлешче име, прозове и она тако свога мужа. Онъ се за любовь тогъ помодногъ имена угледи на свогъ комшию, и трудіо се своимъ владанѣмъ ново име у пуной мери заслужити. Други су се и безъ угледаня владали тако исто, а нѣине су їи жене єдна одъ друге научиле звати лелемужима, коє бы име оне и саме свака за свою потребу изумеле, єрбо є врло природно и лепо доликує. Како є после было, и како садъ бива, казано є у почетку ове беседе. Као найновїє іоштъ ћемо само то додати, да є лелемужство толико напредовало, да садъ већъ имамо и Леледетића и скоро ћемо имати и Леледечице; и све ће се већма напредовати, ако се женама опетъ не поврати старинска влада. Но то не може быти, докъ се не пронађе какогодъ єдна одъ оны старински батина, коима су жене за времена своє владє криве мужеве у суботу исправляле. Но шта се іоштъ отело одъ испытателя древности. Шальивацъ се нада, да ће наслутити, да ће се скоро у каквымъ празнымъ новинама съ великимъ словима напечатано читати, како се у каквомъ европейскомъ музеуму каква најболѣ сачувана старинска женсковладна батина нашла и свога ученогъ изнашаоца прославила; само ће онда быти, што куць то муць, єръ ћемо красноречиву речъ „Лелемужъ“ изъ речника вечито изгубити.

УГЛЕДНА ХРАБРОСТЬ. Єдногъ Немца кореше у друштву, што є млоге згодне прилике у биткама пропустио, и нигди нїє свою храбрость по-

казао; и у томъ прекору најпосле єданъ му рекне; да є то заиста срамота за єдногъ офицера, толико воєвати, а ни єдномъ непријатељу ни толико не наудити, колико бы му жена съ преслицомъ наудити могла. Разлюћенъ честолюбацъ ћутећи дигне се и съ места оде тражити прилику, да учини дело себе достойно, и да свою честь предъ друштвомъ опере. Онъ се брзо врати съ непријателскомъ рукомъ, бацы є предъ друштво и рекне: „Ето вамъ, па садъ судите, ко самъ я.“ На то єданъ изъ друштва смеюћи се повикне: „Юначе! а што не денесе главу него руку?“ — „Заръ самъ му я кривъ, што ніє имао главе, кадъ самъ му руку одсекао?“ быо є лютитъ одговоръ храброгъ офицера.

НЕПРАВИЛАНЪ УДВОЙ. Єдногъ Србина године 1813. зла судба оправи изъ отечества у удалъну земљу. Ту се онъ у єдномъ великомъ граду за неко време стани. Близу нѣговогъ обиталишта была є лепа кавана. Да не бы у самоћи очаявао, уобычаіо є быо одлазити у ту кавану, гди му се највише то допадало, што є слушао, да люди єданъ другогъ зову „братацъ.“ Єдаредъ и онъ желећи одъ єдногъ непознатогъ (као што су му сви ту непознати были) нешто дознати, сасвимъ безазлено у молби назове га „братацъ.“ Назывомъ овимъ у живацъ честолюбія уврећенъ непознатый, кои є быо великій господинъ, а малый (но доста дугачакъ) човекъ, выкне на Србина као горопаданъ: „Шта! я твой братацъ? Чекай само, познаћешъ, ко самъ я. Сутра у 8 сатій да будешъ на градскомъ полю близу велике пиваре заєдно са твоимъ секундантима и то безъ свакогъ изговора.“ Србинъ зачућенъ, шта бы наєдаредъ непознатомъ, почне га блажити: „Проћи се, Господине! лютине и такогъ разговора. О буди Богъ съ нама! ты говоришь, башъ као да оћешъ са мномя да се тучешъ.“ Непознатый држе-

ћи, да му се Србинъ подсмева, јошть се већма по-
мами и дрекне на Србина: „Шта! да се съ тобомъ
тучемъ? — оћу, да те утучемъ, да не зенешъ, ты
никаква веро! Море знашъ, душу ћу ти на лакать
истерати.“ И Србину є већъ доста было трпити,
но опеть знаюћи, да є у тућой земљи, умери се, и
покуша јошть єдаредъ противника умирити, па му
рекне: „Ама кажемъ ти, Господине! проћи се тогъ
ђаволскогъ посла; знашъ, могу се и я разлутити,
па онда быће зло, те ћу огрешити душу.“ Насрта-
ло све већма лютећи се продужи претню: „Секун-
данте, секунданте тражи, па да си точно у ютру у
време на определѣномъ месту; другчіє ћу те у мла-
тити, гди те годъ стигнемъ. Знашъ ли, єси ме ра-
зумео?“ — „Знамъ ти я,“ одговори Србинъ „шта су
ти твои кундати, кундасти, како ли ѿи зовешъ.“ —
„Они“ продере се опеть налетачъ „кои ће ти по-
магати и гледати.“ — „Па ево и овде има доста
света“ настави Србинъ „кои ће гледати. Мени не
треба нико да помаже, а ты избери, кога годъ о-
ћешъ. И ако већъ не може никако другчіє бити,
а ты гледай вере ти, да то на брзу руку садъ овде
свршимо. Зашто, да чакъ до сутра одгађамо?“ —
„Оружіє морашъ имати“ цыкне лотица „ты кукави-
цо людска, кадъ оћешъ, са мномя да се бієшъ.“
Србину додія овай празанъ разговоръ, па плюваю-
ћи у шаку одговори нападачу: „А я мислимъ, да
ће ти и ова шака доста бити“ и у истый ма звизне
противника по уву, те га часкомъ са тврдимъ по-
домъ састави. Противникъ ако и осрамоћенъ брзо
на ноге скочи и выкне: „Ніє тога доста; я закте-
вамъ, да се правилно и уредно біємо на определѣ-
номъ месту.“ — „Кадъ ти то ніє доста одговори
Србинъ, а я ћу и другомъ шакомъ по другомъ уву.“
— На то са свію страна повычу: „Доста є, доста,
и у мешаю се, те се тако овай неправилянъ удвой
прекине, да се више никако и ненастави.“

За илне правде амилуйте се и помислите само, шта ће сви-
ли одъ насъ, ако намъ нашегъ Маџара одесите? Ко ће после насъ
и нашу децу вешати?

Прилогъ Шарбубѣѣ 7.

